

Berenika Moravcová - Ztracená a nalezená kouzelná vložka

Špuňta je malý hodný želví kluk, který bydlí ve vesnici Stromečková se svou maminkou a tatínkem. Je jedináček. Moc by chtěl mít sestřičku. Každý v jeho rodině má totiž kluka.

Špuňta má dva nejlepší kamarády – želvu Barču a želváka Ondru. S Barčou chodí Špuňta do stejné třídy, Ondra chodí o jednu třídu níž. Společně po škole si pak hrají na babu, na honěnou, na schovávanou, na hřišti se houpou na houpačkách nebo loží po žebřinách.

Za chvíli už bude Štědrý den. Doma hned ráno rozsvítí třetí svíčku na adventním věnci a Špuňta si otevírá další okénko v adventním kalendáři. Objeví modrého hopíka. Má z něj velkou radost a jde ho hned vyzkoušet. Najednou si vzpomene, že ho něco celou noc pod polštářem tlačilo.

„Mami, proč mám v postýlce vánoční vložku?“ ptá se Špuňta a ukazuje ji mamince. „Špuňto, vždyť přece víš, že každý rok před Vánoci všechna zvířátka v naší vesnici dostávají kouzelnou vánoční vložku. Když ji dostaneš, tak si můžeš přát cokoli a vždy se ti to splní,“ vysvětluje maminka. „Aha, já jsem zapomněl!“ směje se Špuňta a v duchu si přeje sestřičku.

„Mami, můžu jít ven?“ ptá se malý želvík. „Můžeš, ale nejdřív si schovej svou vložku,“ říká maminka. Špuňta na sebe hodí bundu, čepici a rukavice a už je venku. Zazvoní na Barču a Ondru. „Dostali jste vánoční vložku?“ ptá se Barča kluků. Špuňta kýve hlavou, že ano. „Já jsem ji cítil pod polštářem, ale když jsem se tam podíval, zůstaly tam jen třpytky,“ vzlyká Ondra.

„Neboj, určitě ji někde najdeme. Pomůžeme ti. Už nebreč. Jdeme hledat!“ říká Barča.

„Děkuji, že mi pomůžete. Tak pojďme, podíváme se ke mně domů.“

Ondra bydlí ve velkém domečku spolu s prarodiči. Všichni tři hledají, hledají a hledají. Nikde nic. Objeví ale na polštáři rezavou srst. Barča vykřikne: „To jsou chlupy od veverky. Zrovna jednu takovou jsem včera viděla v lese a mířila si to přímo k naší vesničce.“

„Proč by to brala zrovna veverka? Vždyť ty žádnou vložku nepotřebuješ,“ diví se Ondra.

„Nevím, proč by to vzala veverka, ale našli jsme její chlupy,“ říká Špuňta.

„A co nějaké stopy nebo otisky tlapek?“ napadlo Ondru.

Ale nikde nic.

Společně se vydají do lesa. Potkají hada. „Dobrý den, pane hade, neviděl jste prosím někde veverku? Je zrzavá a možná si nesla kouzelnou vložku,“ ptají se kamarádi. „Náhodou viděl. Dnesssssska brzy ráno. Asssssi někam posssspíchala.“

„A kam pospíchala?“

„Na ssssssssssever.“

A had se odplazí.

„A jak poznáme, kde je sever?“ ptá se ostatních Ondra.

„To je přece jasné. Podle lišejníků,“ vysvětluje Špuňta.

Tak jdou.

Najednou Špuňta zahlédne ve větvích starého dubu veverku. Utíkají za ní. Ale protože to jsou želvy, utíkají velice pomalu, spíš se plouží. Veverka si ale trojice všimne a vrací se za nimi.

„Ahoj, mohla bys nám prosím poradit? Hledáme kouzelnou třpytící se vločku, protože se tady mému kamarádovi ztratila.“

„Ahoj. Asi jsem ji viděla. Nesla si ji moje kamarádka Verunka. Mám vám ukázat, kde bydlí?“

„Ano, prosím!“ zvolali želvíci.

Za minutku jsou na místě.

„Ale jak se tam dostaneme? Vždyť je to nahoře. Moji vločku nikdy nedostanu zpátky,“ běduje Ondra.

„Neboj, já ti pro ni dojdu,“ říká veverka.

Za chvíli je zpátky i s Ondrovou vločkou a veverkou Verunkou.

„Promiň mi, já jsem tu tvou vločku nutně potřebovala. Chtěla jsem si na Štědrý večer přát, aby se moje maminka uzdravila. Neuvědomila jsem si, že budeš smutný,“ omlouvá se Verunka.

„Tvoje maminka je nemocná?“

„Ano. A moc.“

„Nechej si ji. Potřebuješ ji víc než já,“ říká Ondra.

Vracejí se domů hodně pozdě. Další den se Ondra probudí a podívá se pod polštář. A co tam objeví? Novou kouzelnou vánoční vločku.

Je Štědrý večer. Všichni čtyři (Ondra, Barča, Špuňta a Verunka) vysloví svá přání.

Ondra nakonec dostane autíčko na dálkové ovládání, co si už hrozně dlouho přál, Barča vysněný mikroskop, Špuňta sestřičku a Verunce se uzdraví maminka.

A další přání zase až za rok.